

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Culegere computerizată: Viorel Dumitrașcu și
Vasile Manda
Coperta: Florin Afloarei
După un tablou-portret al părintelui profesor
Constantin Galeriu, pictat de Alecu Ivan Ghilia.

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHILIA, ALECU IVAN

Magna utopica : Adam și Eva după sfârșitul lunii / Alecu Ivan
Ghilia. - București : Ideea Europeană, 2019
ISBN 978-606-594-675-0

821.135.1

Carte apărută cu sprijinul CopyRo – Societate de
Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor

ALECU IVAN GHILIA

MAGNA UTOPICA:

ADAM ȘI EVA DUPĂ
SFÂRȘITUL LUMII

soluție: *suspendarea acțiunii și ieșirea din coșmar*. Pe scene decupate din realitatea românească actuală intră diverse personaje reale, textul suportă o schimbare bruscă de ton, devenind ludic, ironic și determinat logic și estetic de ansamblul romanului.

Astfel, Alecu Ivan Ghilia a scris un complex și autentic roman post-modern, începând cu viziunea asupra lumii, diversitatea limbajului și spiritul ludic al operei. Lectura *Piramidei* nu este facilă și autorul nu a făcut nici o concesie spre a-i seduce sau menaja pe cititori. Povara actului de lectură este răsplătită de marea frumusețe și originalitate a cărții, ca și a caracterului ei inedit. Adus în public, în fața unor cititori inteligenți și pasionați, romanul lui Alecu Ivan Ghilia sperăm că își va găsi înțelegerea cuvenită și în rândul criticilor, în drumul său de statornicire definitivă în muzeul literelor lumii.

Romul Munteanu
București, 25 aprilie 1995

SUMAR

„Doamne! Unde ești, Doamne? Unde mă duci, Doamne?” (Prefață de Radu Boroianu) 7

Cartea întâi UNDE EȘTI, ADAME?

Cataclismul	17
Planeta moartă.....	24
Mesaj de la Eva	44
Unde ești, Doamne?	57
Mulțimile de ceață	73
Ispitirile diavolului	86
Ispitirile prin Eva	101
Apocalipsa după Adam	114
Apele Styxului	126
Eu sunt ușa	131

Cartea a doua ADAM, EVA ȘI NARCIS

Piramida, la scara minunilor	161
În piramidă, printre geneticieni.....	185
Greșeli și învățăminte	205

Respectarea omului și cărții

Respiro la izvoarele timpului	226
Drum spre Șambala	245
Ambasadorul Piramidei.....	277
Parabola fiului risipitor	283

Cartea a treia
CARTEA INIȚIERILOR

Cu un surâs îmi e de-ajuns să vă alung, stări ne-nchegate	317
În așteptarea sentinței	334
Începutul probelor inițiatice	344
Din nou trecutul.....	354
Din nou în căutarea Evei.....	361
Vertij muzical.....	380
Turnul tăcerii	405
Laboratorul oniric	424
Autonomia iluziei	449

Cartea a patra
ILUMINĂRI

Eva neagră	469
Fericirile născocite	495
„Puțin credinciosule, pentru ce te îndoiești?”	539
Marea contopire	576
Dumnezeu e lumină.....	581
Sfârșitul visului.....	607
Utopia românească a unei vieți fericite (Postfață de prof. Romul Munteanu)	615

Conchid prin a spune că *Magna Utopica* se ascunde sub formula romanului utopic pentru a fi, în fond, un mare Bildungsroman, dedicat nu unei vârste a începuturilor, ci veșnicei devenirii a celui hărăzit a fi, printre semenii săi obișnuiți, un creator autentic.

Utopică este Piramida, dar și ceea ce reprezintă ea. Nu există avans tehnologic care să facă să dispară durerea, minciuna și să aducă în și pentru oameni doar fericirea și buna înțelegere. O aparentă construcție dublă, *Magna Utopica* încununează măiastru opera scriitoricească a trudnicului său autor, fiindu-i capodoperă și totodată o pilduitoare izbândă a scrisului românesc contemporan.

Rămâne ca, după o riguroasă și dificilă selecție, să-i fie dedicată Pictorului acum, după apariția acestei ediții a capodoperei *Magna Utopica*, o retrospectivă ce, punând în paranteză lucrările ne-esențiale, de trecere sau petrecere, să cuprindă doar pictura luminii, a regăsirii spiritului și, evident, portretele.

Mărturisesc aici cititorilor, într-o paranteză evocatoare, că, în drumul meu și al soției mele către înnop-tare, suntem străjuți în casa noastră, alături de un hie-ratic *Christ* al lui Râmnicănu, de o *Fecioară Maria* a lui Ghilia, zâmbitoare, încrezătoare, viziune liniștitoare, care ne îndeamnă către somnul ocrotit apoi de icoane canonice mai vechi sau mai noi. Așa ar trebui să arate retrospectiva: izbăvitoare!

Dacă vom întruni bunăvoința înțeleaptă a unor administratori de spații adecvate dimensiunii și valorii selecției picturale, m-aș angaja cu aceeași prietenească strădanie să prefătez retrospectiva Pictorului scriitor, așa cum am încercat mai sus să vă prezint ediția definitivă *Magna Utopica* a Scriitorului pictor.

Radu Boroianu,
22-23 ianuarie 2019

CARTEA ÎNTÂI

UNDE EȘTI, ADAME?

Motto: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii”. Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape”.

Apocalipsa lui Ioan (1, 3-22, 1)

CATACLISMUL

Lumina smulsă tenebrelor îi strivea capul și umerii cu tăria ei de neîndurat. Era ca o ardere care se ardea pe sine la nesfârșit, fără să se mistuie. Înfricoșătoarea forță îl lua în stăpânire orbindu-l, proiectându-l în nemărginire. Toate-și dezvăluiau realitatea bănuită, mai presus de perceperea sa. Izbucneau și se stingeau flăcări reci, amăgindu-l peste tot, vrăjindu-l, lumini care, fiind atât de puternice, făceau să dispară umbra din jur, împiedicându-l să înainteze. Neputând mișca ochii, rămânea înstrăinat, de sine și de tot ce vedea. Neclintit în lumina neclintită, sta față-n față cu Necuprinsul, absorbit în realitatea stranie, așteptând pătruns de așteptarea unei întregi planete ce se sforța să trăiască în ființa și lângă el, fără nici o idee de viitor, strivit de liniștea aceea la fel de necuprinsă ca lumina.

Intrat pe încetul în simțurile de dinaintea cataclismului, realiza că integritatea sa fizică nu suferise nici o modificare. Nu-l durea nimic. Trăia. Fusese ocrotit. Dar ce destin îl aștepta? Ce fatalitate rea, căreia nu i se mai putea sustrage el, un trup scăpat, un simplu trup fără memorie. Prin minte îi treceau, ca niște vagi repere, cuvinte străine ce-i veneau de undeva, intuind că el era singurul lor păstrător. „Nu se poate, nu, își repetă anihilat în spiritul critic, preschimbând brutalitatea simbo-

lurilor frumuseții din fața sa în propria-și oglindă, prin care se încorda să se întrezărească pe sine, cel care încă nu era. Fiind Supraviețuitorul. Intrat în basm simbolic. „Geniul” uman? (génie) Rimbaud, *iluminatul*, să fie? (Stând în picioare în mijlocul frazelor.) Englezul fără mormânt? Damnatul făgăduinței misterioase? Misterul însuși al Rămânerii, al Duratei! Mesagerul supraviețuirii!

Poetul se ridica din sine ca dintr-o noapte a iadului: *uriaș, strivit, flămând de lumină, de cer, înfricoșat de cuvinte, de presimțiri, terorizat de a nu-și mai găsi memoria și identitatea, suprem-Prometeu-golit de-memorie, cu ochii în flăcări și gura arsă de spaimă*. Cine era? Cum îi suna numele? *Aaa-um?* Parcă rostise cineva, odată, acest sunet primordial dând drumul Cuvântului și Cuvântul era dumnezeul începutului și Dumnezeu era Cuvântul și prin Dumnezeu Cuvântul toate s-au făcut, căci fără Dânsul nimic nu s-ar fi făcut cum tot prin A-a-u-m nici desfăcutul acum nu s-ar fi produs.

Scânteia sunet-lumină desprinsă din sunetul primordial, cine era? Abraham? Tată a trei religii? Sau Adam, tată nenăscut din femeie, prin care femeia-mamă a neamurilor s-a născut spre a da naștere neamurilor? Sau poate era ceea ce nu putea fi decât Ioan, *Om trimis să mărturisească pentru Lumină ca toți să creadă, ajuns ultimul Adam, al prohodului!*

Aerul, greu de lumină, îl incendia muzical, îl scoatea afară din sine. Îl extazia, îl înfricoșa surpându-l în ascunzișul cuvintelor ce nu-l mai puteau apăra. Se înăbușea în sângele vărsat din clipa sfârșitului. Aum-acum: *bing-bangul final sunase stingerea*. Urechile-i vâjâiau. Pleoapele-i ardeau. Ochii nu mai zăreau nimic. Un întuneric vuitor urca prin el. Marile lașități ale vorbelor mincinoase îi plesneau creierii. Parcă mai auzise cândva

ceva asemănător. Se mai întâmplase cu cineva *ceva asemănător*... În care viață? Când? În viitor sau pe timpul când își rostea printre contemporani numele? Și, dacă avea să se-ntâmple, nu înseamnă că s-a și întâmplat, deși nu înseamnă că, putându-se petrece pe altă planetă, în altă viață sau în alt viitor, nu s-a și petrecut cu el însuși, într-un trecut al lui de care nu-și mai amintea.

*

Doborât de teroare, se agăța să scape, să răzbească la suprafață, înaintând prin cuvinte ca prin roci geologice, sfredelind cu mintea bezna sfârșitului, împingând, gândindu-se că *memoria este talismanul disperatului*. Cine-a spus *asta!* căzând, prăbușindu-se, cu sufletul, cu trupul, gâfâind cu buzele arse, cu gura deschisă, gata să strige, dar neputând striga, ghemuit în neliniște. Zguduitura rămăsese în el și părea că se repetă. Peste puterile lui de înțelegere. Întunericul dens, cu toată armătura muntelui de sare de deasupra, dispăruse gâlgâind de metafore-lumină. Ca și cum pământul ar fi crăpat până-n adâncuri sub izbitura aceluia puhoi albastru, sticlos, orbitor, cu fosforescențe de magneziu, c-un miez de foc pâlپăitor-auriu-roșcat, intens până la alb, devenit treptat cenușiu, de culoarea perlelor naturale, de-o strălucire ireală, imposibilă, ca visul din interiorul unui vis de perlă ce visează visând explozia nucleară, dacă perla ar visa atomul de dumnezeire sau de nebunie satanică din ea, sau atomul însuși s-ar visa pe sine descompunându-se, explodând de energie demiurgică, necreată.

În violența ei, vâltoarea părea când albastră, când violacee.

Înainta cățărându-se sub povara uriașei lumini.

Dimensiunea extraordinarului eveniment îi îngheța creierul de stupoare. Din clipă în clipă, aștepta să se pro-

ducă inevitabilul. Vaai! Da! Războiul astral se dezlănțuise! „Mulțumesc Tată Ceresc!” Inima îi bătea și mai putea respira, dar cât? Nădușeala și țărâna sărată, cum se smulsese din salină, se uscaseră pe el, prinzându-i pielea craniului și-a feței ca într-o coajă. Se aștepta să audă din nou explozia.

Și, într-adevăr, întreg văzduhul intră în vibrații.

Poate era doar o iluzie auditivă, cum totul putea fi o iluzie optică, o rană înfricoșată și înfricoșătoare a vederii lăuntrice. Supliciu! Întregii omeniri damnate. Nu, nu, nu! scânci ca un copil gata să izbucnească în hohote, mărunț, slab, neputincios cum era, topit de încordare, neînstare să... *El, alesul, mesagerul lumilor dispărute?* Când nu știa cine este, cum îl cheamă? Adam, desigur, *dar și mai cum?* Adam fără Eva este poetul fără operă. Culorvorbistul, salahorul cuvintelor profețite. El, slujitor al Logosului? El!? Un paria. Apatrid. Fără glob. Acum nu mai avea nici geografie, nici istorie. Întregul glob era o consoană, un zero minuscul, înghețat, aruncat în spațiu. *O sete bolnavă / Toarnă-n mine otravă.* Mirele fără mireasă, îmbrăcat în ultimul trup al umanității dispărute, de culoarea topazelor, numai bun pentru balul de adio de după festinul atomic.

– *Ce faci, copile, pe pământ?*

– *Aștept, îndur, visez! Închei ciclul!* strigă hohotind, cu pumnii la ochi, orbit de lumină, înfricoșat de-ntuneric, căzând, ridicându-se, stând să moară cu cuvântul izbăvitor în gură, în așteptarea îngerului salvării ivit dintr-o spărtură a creierului. Ce ironie, ha, ha, ha! Poetul planetar! Proprietarul de vise, din visul unei planete stinse, cu cenușa atomică încă nerăcită pe ea. Ha, ha, ha! ce haz tâmpit. Fără concurența confrăților, singurul geniu, vorbind în numele neputinței tuturor, neștiind cum îl cheamă. Ocnașul cavernelor, săpător în sunete,

se simțea aruncat afară din Iadul sfârșitului. Proiectat în lumina straniei frumuseți. *Unde mergi, Adame? Cine ești, Adame?* S-au scris cărți *cu asta*, anticipative. Și la ce-au folosit!?! Cine ești, Adame? *Nu știu. M-am născut pe unu martie, într-o zi de joi, într-un ținut de margine, dintr-o mamă fecioară și un tată necunoscut. Naștere blestemată sau binecuvântată, cine-mi poate spune. Un copil teribil. Niște mâini mari, ca și picioarele, o față absolut copilăroasă, care s-ar putea potrivi unui țânc de șaisprezece ani, niște ochi albaștri, adânci, și un caracter mai degrabă sălbatic decât timid – acesta e ștregarul a cărui imaginație, plină de forță și perversități nemaiauzite, i-a fascinat sau îngrozit pe toți...* Să fie el întruchiparea aievea sau iluzorie a fantomei acelei fantome? Drama „copilului din flori” transpusă în două romane: *Bastardul*, apoi *Micul Lixandru și nepotul marelui Rabin*. Ce smințteală de vorbe? De titluri! Ultimul supraviețuitor trăind singurătatea cuvintelor care trebuiau inventate și lipite din nou pe fruntea lucrurilor și formelor, spre a căpăta, în noua identitate a lucrurilor și formelor, sens și consistență nouă, înțeles și culoare nemaivăzută. Până și gust. Supraviețuitorul adamic, dezgropat din adâncuri, beat de-o lumină serafică pe care n-o cunoștea, îmbătat de vorbe care nu se mai potriveau cu nimic, încât trebuiau născocite altele, beat de furia liniștii lui șterse din memorie. Numai cineva fără memorie se poate înfuria de-a binelea, forțându-și mai tare mintea și suferința. Își era singur călăuză, bâjbâind descărcat de memorie, călău al propriei lui deveniri. *Adam nu putea fi bastard. Avea un tată cunoscut. Avea și o femeie, pe Eva. Cerul întreg îi era Tatăl și Eva, pământul. Acum totul se prefăcuse într-un glob de cristal. În cazul acesta poate că era Melville! Întreprind această operă clătinându-mă*

sub povara celor mai grele cuvinte din dicționar, îi sună în cap.

Auzim adesea despre scriitori care cresc și capătă aripi datorită subiectelor alese de ei, chiar dacă ele pot să pară banale. Ce să mai zic eu, care scriu despre sfârșitul lumii!? Fără voia mea, părul mi se zbârlește, sângele se răcește și scrisul mi se lățește, până la majusculele unui afiș. Dați-mi o pană de condor! Dați-mi, drept călimară, craterul Vezuviului!

*

Trăia pe loc, în sinea sa năucă, vocația duală: culoarea – forma – vizualul și cuvântul scăpătat din marele Logos. Trăise Apocalipsa sau era chiar *martorul*, forțat să respire și să se miște *în plin coșmar* al Sfârșitului?! Dar de ce să creadă în cuvintele altuia, de parcă le-ar fi scris el? *sau poate că da. Chiar el le-a scris, citindu-le, învățându-le, trăindu-le.* Altfel cum și-ar contopi ființa cu ele, din moment ce și-a pierdut identitatea? Stai! Cine-a scris Apocalipsa? Nu cumva Shakespeare? O, nu. Limba engleză era destinată numai eșecurilor răsunătoare ale omului, regilor, reginelor și Istoriei omului. Shakespeare a scris despre o ecuație simbolică pe care n-o mai știe nimeni, pierind odată cu lumea. Chinuri bezmetice de lunatic actor, suferințe, nopți nedormite, eforturi peste măsură să-și facă un nume și cu ce s-a ales? C-un mormânt la Stratford, peste care s-a așternut cenușa atomică. Respins întruna, el, urmașul marelui Will, ciomăgit de critică, ignorat de cititori, urmărit de toate nenoroacele, descurajat, încurajat întruna, și când își făcuse un nume, semnând cărți cu numele său și apărând cărți, studii, compilații după numele lui, totul, cărțile, ca și numele șterse odată cu ultima literă a Apocalipsei.

Se încordă cu ultimul rest de voință și de puteri, zvârli lămpașul din mână sau bulgărele de soare. Sarea adunată între degete ca o mânășă scortoasă, cum înotase prin molozuri sulfuroase, uscate în fierbințeala luminii bestiale... Împinse cu fruntea, împingând prin ochi vederea care se lăsa întoarsă îndărăt, ca lovită de-o placă de magneziu. Ajuns la suprafața cuvintelor-evenimente, deasupra imprevizibilului, se uită scuturat de fiorii unei beții halucinante și văzu totul alb, imaculat, așternut sub el ca-ntr-o carte nescrisă.

Tată ceresc, Părinte! Ce e asta? Lumina ireală – ideală –, lumina *schimbării la față* a noii Planete. Cât vedea cu ochii, magistral de astral, se deschidea un cer nou, cel prevestit, Duhul lui Dumnezeu mișcându-se pe deasupra apelor despărțind Pământul de apele întunericului și el, Adam, dacă el era Adam, plutind cu mâinile-ariپی peste ape, peste văzduhuri, împrăștiat orbește, peste tot, cântând, viersuind, vâslind, lovindu-se de irizările îngerilor Paradisului.

Respirația i se tăie când, prin adierea aerului orbit de Lumină, irizată magic din lumină ca o nălucă, apăru Eva cea emblematică, cea din totdeauna și pentru toate începuturile de viață, transformată pe loc în fetișcana sălbatică din grădinile Raiului, care se lasă sedusă de șarpe.

Până să ajungă la ea, căzu într-o intensitate a emoției care-i șterse totul din minte, rămânând numai cu ideea că nu va mai ajunge niciodată să-i șteargă semnul de pe frunte. Ea era lumea întreagă pătată de semn și întreaga lume se va renaște prin semnul păcatului.

PLANETA MOARTĂ

După ce starea aceea de iluminare-chemare trecu de parcă nici n-ar fi fost, sub cerul saturat de lumină, uită unde se pornise. Se lăsă pe spate zdrobit de obo-seala unei tristeți nemaitrăite. Se pierdu în pulberea feerică și adormi pe dată istovit. Visă că altcineva în locul lui se visează pe sine dormind, și acel *altcineva* se dezbracă până la piele în dunele de zăpadă dogorind ca nisipul unei plaje încinse de soarele verii. Peste el, peste acel tânăr bărbat, cu plete mari, de culoarea nisipului ud, revărsate pe umeri, începură să curgă fluturi. O ninsoare de fluturi. Își atingeau aripile în căderea verticală, piezișă, ciocnindu-se muzical. Scoțând scurte flame perlate. Era veselă sarabanda din vis, o muzică tulburător-zburdalnică, lent-jucăușă, cu adevărat *de vis*. Poetul începu să danseze în jurul umbrei sale, sărind în sus. Acum știa că era poet. Numai un poet putea păți ce pătea el. Un Nichita trezit sub chemarea Evei, sau... Un Arthur Rimbaud beat de propria năuceală, însângeraț de suferința geniului beatificat de *hidrogenul limpid*. D'Annunzio cu Sarah Bernhardt dezlănțuită în *La Gioconda* și *La città morta*. Ha, ha, ha! țipa el vrăjtit, amantul Reginei în călduri, călcându-și propria glorie în

picioare. Fluturii păreau stropi de spermă fierbinte alunecând și topindu-se pe el. Curgea din fluturi. Se scurgea prin fluturi. Până ce puhoiul vuitor, muzical-foșnitor, se stinse treptat, dispăru cu trupul luat pe sus, ca-ntr-o tornadă.

Se trezi pipăindu-și mâinile și fața, scuturând capul să se dezmeticească. Odată cu liniștea întremată la loc, își auzi bătăile inimii. Cel din vis, care-l visa pe el, poate că încă dormea continuându-și visul în altă parte, sau altcineva în locul lui credea că el se visează. Strămutat de-a dreptul în Orient, în India mult dorită? În China? În Tibet? Unde era? Cel puțin de-ar intui cumva, de-ar descoperi printr-un semn masonic, stâlp totemic, piatră de hotar sau orice. Să-i lovească simțurile, să-i trezească memoria. Semne erau pretutindeni, dar nu le înțelegea. Străine. Necunoscute. Sfășietor noroc al nenorocului lui, Edenul din jur îl înstrăina și mai tare de sine. Unde era Eva? Unde dispăruse lumea!? Unde să caute adevărul celor întâmplare?

Luându-și în primire întreg trupul (de la visul care-i strecurase acea molatică, subtilă bucurie de sine pe care n-o mai simțise din copilărie, și în acel mod, poate nici-odată), începu să-și studieze umerii, brațele, genunchii, stând încă răsturnat pe spate în culcușul strălucitor și cald, ca în interiorul unei matrice de perlă. Hainele de pe el deveniseră nesuferite pentru acea căldură binefăcătoare. Dorința de purificare din vis continua să-l stăpânească. Se trezi că prinde să se despoaie c-o grabă liniștită, nerăbdător să se îmbăieze mai repede în acea balsamică tărie curată, ce avea să-i spele nu numai trupul, dar să-i curețe și sufletul. De necrezut pentru el era nu numai faptul că putea respira, dar că aerul amețitor de tare, ca o băutură, îi aluneca salvator în piept, umplându-i întreaga ființă de putere. Îl hrănea. De unde

se așteptase că întreg văzduhul să fie iradiat, infestat de elemente malefice, distrugătoare, cum își amintea că rămăsese aerul Europei după explozia de la Cernobâl, pe măsură ce respira tot mai adânc, umplându-și plămânii și-ntreaga făptură de deliciul cosmicelor tării, își dădea seama că se simte din ce în ce mai bine. Înțelese că nu va muri. Nu avea nevoie nici de hainele murdare de pe el. Acea alburime strălucitoare, acea euforie ciudată din jurul lui, îl înviora, îl întinerea. Îi amintea și mai tare de Eva. Ochii ei aveau culoarea zorilor.

Rozul pur al reveriilor de rouă ducea gândul deschis nicăieri. Parcă azi a fost ieri. Parcă ieri se juca pe plajă cu Eva. Surâsul, ca și șoapta copilei, fiind chiar matricea fericirii zilei. Chiar matricea reveriilor de aureolat tristețea.

Se lăsă în genunchi pe marginea unui pârâiaș. Înfipse mâna cu temere, răscolind tot mai uimit pufozitatea albă, sidefie. Zăpadă!? Cu-adevărat. Era zăpadă! Numai că nu se topea și nici nu-i îngheța palma, ba încă-i încălzea degetele plăcut, ca o cenușă ce se răcește prin mâna ei prinsă moale și caldă în mâna lui. O, dragule! Dragă Eva, copilo! Mi-e dor de tine. Ar fi nedumnezeiesc să fi scăpat eu și să fi dispărut tu în înghețul atomic. Prin cine vom naște lumea? Ciudat era că, privit în oglinda apei, chipul lui i se păru la fel de străin, necunoscut, proaspăt și ireal ca tot ce-l înconjura: o față netedă, de adolescent abia intrat în maturitate, ochi adânci, uimiți de ce vedeau, nasul drept, puțin cărn, sau mai degrabă borcănat, o gură frumoasă, senzuală, de un roșu aprins, și o frunte largă, înnegrită de cărbune, cu dâre uscate de sare pe tâmplele pierdute într-un val sălbatic de păr blond-albineț crescut peste urechi. Doamne! izbucni un gând nestăpânit în el, *dar asta nu sunt eu!* Oi fi arătând... oi fi arătat *eu așa? Când am avut eu*

părul alb? De la frunte în jos, fața unui Rimbaud, pervers-copilărească, ștregărească și sălbatică, deprinsă cu viciul magicei halucinații, plăsmuitor de iluminări inițiatice, obscure; fruntea nimbată de părul luminos, fruntea unui înțelept oriental, cu-adevărat a unui inițiat, ce ar fi trebuit să știe totul, dispunând de puteri nelimitate, dincolo de orice memorie limitată, începând, se-nțelege, cu propria lui identitate.

Lungindu-se pe marginea apei, sparse suprafața tremurătoare, pălmuind-o ușor, să primească stropii improșcați în obraz, închizând ochii de plăcere. Începu să se spele, trăgându-și ca un pește rănit întreg trupul pe prundul de argint. Se scufundă între malurile înguste, lărgindu-le cu umerii. Zăgăzuită de pieptul și de umerii lui, fremătând de nerăbdare, în răcoarea binefăcătoare apa se adună într-o bulboană clipocind somnoros în fața sa, curgându-i mângâioasă pe jgheabul șalelor, înfășurându-i pulpele și picioarele. Netezimea unei pietre îi transmise prin degete și palmă dorința mângâierii unui sân, pe care-l caută în închipuire, amintindu-și de Eva. Se încordă, abandonându-se voluptuos aceluia joc vinovat ce-i putea scoate memoria din amortire: cel puțin memoria simțurilor, dacă nu și pe cea afectivă, dibuind un drum de întoarcere. *De regăsire.*

– *Unde ești, Eva?*

Adormi acolo, pe malul apei „fără nume” (pe care-o botează Eva), gol, în zăpezile vrăjite, lângă clipocitul miraculos. Când se trezi, tăcerea singurătății îl luă în primire cu puteri înzecite. Încotro? se-ntrebă. Unde s-o apuc? Rămase așa, cu capul răsturnat pe spate, privind cerul până ce stelele pâliră sub ochii lui. Cețurile zorilor începeau să se destrame în ușoare fumegări de tămâie. Adâncimea liniștii împingea răsăritul la suprafață. Șuvoaie de foc năvăliră peste el și-l îmbrăcară în odăj-